

Sluneční král

historická
LGBT romance

Kai Spellmeier

Sluneční král

© 2022 by LAGO Verlag, ein Imprint der Münchner Verlagsgruppe GmbH

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kristýna Gřeňová, 2024

Cover © Manuela Amode, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5030-6 (pdf)

Kai Spellmeier

Sluneční král

přeložila Kristýna Greňová

Pro Nele

Varování, než začnete listovat dále:

Hrůzovláda Jindřicha VIII. je sice minulostí, ale stav věcí i nadále zůstává středověký. Můj příběh, ačkoli je o lásce, nelze vyprávět tak, abych při tom zametal pod koberec ošklivé pravdy o naší době. S mým životem je nevyhnutelně spojeno sexuální násilí, nadávky, mučení či sebevraždy, a tak je jejich líčení i obsahem této knihy. Nelze rovněž zapomenout na hrůzy britského kolonialismu. Nehodlám zneužívat vaší důvěry a nakrásně vám lhát. Dbejte proto na zdraví a blaho své a všech vašich blízkých.

Váš věrný

E. A.

*Jaké potěšení skrývá hřích,
že mu stále jdeme vstříc (...)*

CHARLES CLUTTON, 1824

*Pohledy naše pokradmé,
úsměvy tajně vědoucí,
šepot srdce tvého v mém,
dotecky ruky třesoucí.*

LORD BYRON, 1814

LINCOLNSHIRE, ANGLIE, 1810

Farář dopadl a zemřel. Thomas si netroufal odvrátit zrak od hromady bez života v chodbě. Skoro jako by každou chvíli čekal, že se mrtvý během chvilky nepozornosti napřímí a opět se na něj v bezhlavém rozzuření vrhne. Strnule zíral na nažloutlé prsty na nohou, které se mu v děsivém tichu domu zdály hrůzostrašné.

Toto bylo poprvé, co byl Thomas svědkem něčí smrti, avšak už podruhé, co ho smrt popadla za pačesy a trásla s ním, až už nic nebylo jako dřív. Byly mu čtyři roky, když se otec upil, šest, když se stal nevlastním synem, a čtrnáct, když svého nevlastního strýce strčil ze schodů a zlomil mu vaz. Kdyby byl jeho otec naživu, Thomas by nyní neseděl na faře, v křeči, bez dechu, a nezíral na chladnoucí mrtvolu. Celý zmrzlý se choulil na schodech a neodvažoval se ani nadechnout.

Farář se nehýbal. Prsty na noze ztuhly, jak byly. Hlava zůstala opřená o zeď v nepřírozeném úhlu a zbylé končetiny se jevily jako bez kostí. Jeden absurdně zkrivený prst tlačil na vstupní dveře.

Přes Thomase se převalila vlna úlevy a hned vzápětí ji následovala druhá, která ho jala takovou panikou, že mu obsah žaludku vhrkl do chřtánu. Přitiskl si ruce k ústům a nutil kyselou, hrudkovitou hmotu zpět. Nemohl se vyzvracet na mrtvolu faráře.

Sotva se mu podařilo zatlačit kyselinu níž, vydaly ze sebe vstupní dveře zlověstné zaskřípění. Zmítala jím nevolnost, když

sledoval, jak se zvedá západka a jak sem vzniklou škvírou proudí světlo. Dřevo se zarazilo o ohnutý prst a s mučivým skřípěním sunulo ruku po podlaze, dokud dveře zcela nenarazily do těla mrtvého a tam se nezastavily. Mezerou ve dveřích se protáhla postava a strnula, když spatřila faráře.

Thomasovi tepala v uších krev. Žaludek se mu vzpouzel, ale byl odsouzen k nehybnosti, zatímco pár blankytně modrých očí klouzal po těle u paty schodiště, přelétl zduřelé nohy, holé prsty a pak schod po schodu stoupal výš, až dospěl k vrcholku schodů a k Thomasovi.

Ten pohled byl poslední kapka.

Thomas vrhl.

LONDÝN, ANGLIE, 1816

Velmi půvabný jehelníček

Jiří III. nevěnoval Edwardovi jediný pohled. Starý král ho tvrdšíjše přehlížel. Léta k jeho rysům nebyla milostivá. Působily mdle, jako obraz, jenž – nemilosrdně vystaven přímému slunci už před dlouhou dobou – pozbyl svých skvostných barev. Vysoké čelo plynule přecházelo v nos, jenž pyšně směřoval vzhůru, nijak však nepomáhal skrývat ustupující bradu. Byly to však jeho oči, co Edwarda přesvědčilo o králově choromyslnosti. Halené ve stínu spočívaly hluboko ve svých jamkách, téměř osleplé a plné žalu. Edward bezmyšlenkovitě přejížděl prstem po šilinku na své dlani.

„Jedno mi musíš slíbit, Samueli,“ začal. „Naloží-li čas s mým zevnějškem stejně nelítostně, dej mým portrétistům slušné spropitné. Raději bych se vyhnul tomu, že si mě budoucí pokolení budou pamatovat jako truchlohru.“

Edward cvrnknutím otočil minci a místo krále teď zaujalo bronzové písmo ověčené dubovým listím.

„A pročpak by chtěl kdo zvěčňovat tvůj zevnějšek? V žilách ti nekoluje modrá krev a zlatem taky nejsi obtěžkán. Nevidím sebemenší důvod, proč by ses měl znepokojovat nelichotivým portrétem.“

Samuel se v hlubokém předklonu krčil nad krajem mohutného stolu, jenž zabíral bezmála celou místnost. Šrámy na stolové desce byly sotva vidět pod horami hedvábí a krajek, nití a náprstků, jež zaměstnávaly Samuela takřka dnem i nocí.

Edward neměl sebemenší tušení, jak se v chaosu vyznal, neviděl však důvod začít zpochybňovat přítelovu metodu. Výsledky pokaždé předčily očekávání.

Samuel vedl vytrvale jehlu a nit látkou – byl to cílevědomý pohyb, který nespíchal, jako řeka, která neumí než plynout korytem.

Na práci mu svítila jediná svíčka, jejíž svit se zaleskl v jehle s každým stehem. Samuelovy líce zůstávaly skryté v závěsu vlasů, které mu padaly do čela. Edward po něm hodil popuzený pohled.

„Jestli mě to mělo uklidnit, minula se tvá slova účinkem. K čemu jsou nepřátelé, když má člověk přátele, kteří mu nedají zapomenout na vlastní bezvýznamnost?“

Uraženě sklouzl po opěradle pohovky, dokud se plně nezabořil do ošoupaných polštářů.

„Edwarde,“ řekl Samuel a rezignovaně vzhlédl od práce. „Tebe čas nezohaví, to moc dobře víš. Nevidím tedy sebemenší důvod, proč bych ti měl mazat med kolem úst. K tomu máš zrcadlo a nekonečné zástupy ctitelů.“ Samuelova pozornost slétla z Edwardových našpuhlených úst k minci v jeho ruce. „Navíc Jeho Veličenstvu přísluší o špetku více soucitu. Nikdo si nezaslouží strádat a chřádnout smyslu zbavený a bez ducha.“

„Více soucitu?“

Edward si odfrkl a hodil minci v elegantním oblouku vzduchem, načež ta opět nehlučně dopadla na jeho dlaň.

„Ten, kdo má víc paláců než já prstů na rukou, můj soucit nepotřebuje.“

Samuel si povzdechl.

„Necháš mě olemovat ti frak, nebo chceš jít z domu bez něj?“

Zaklonil hlavu a pohlédl na Edwarda s rychle vyprchávající trpělivostí unaveného otce, ačkoli byli oba stejně staří. Edward si nemohl být jistý, ale měl podezření, že toho Samuel o přesných

okolnostech svého narození ví stejně málo jako on sám. Podle Samuelových slov začal jeho život ve chvíli, kdy dostal do ruky koště a nový mistr mu poručil zamést na dvorku před obchodem. Tohoto mistra Edward nikdy nepotkal. Obrátil se v prach dlouho předtím, než se Edward nastěhoval do podkrovního bytu nad dámským krejčovstvím.

„No tak, už mlčím. Jako kat při popravě.“

Pochyby byly vepsány v Samuelově tváři. Edward semkl rty, pokřižoval se a zavřel oči.

Další povzdech a tiché zašustění látky znamenaly, že se Samuel opět pustil do práce.

Edward otevřel oči a zíral na nízký strop, který ve svitu svíčky podivně ožil. Edwardovu pozornost na okamžik upoutala vznášející se tma. Pak se jí nasytil a nechal svůj pohled sklouznout k oknu nad pohovkou. Jakmile se člověk usadil na onen kus nábytku, naskytl se mu výhled do široké uličky lemované na sebe namačkanými obchody, jejichž dveře byly v tuto denní dobu pevně zavřené. Osamělá pouliční lampa na konci uličky zaplavovala budovy jen velmi tlumeným světlem, takže nápisy nad obchody by rozluštil jen bystrozraký. Přes den se v ulicích míjeli obchodníci a nakupující, ale ani v noci tu nikdy nebyl úplný klid. Města velká a bohatá jako Londýn trpěla věčnou nespavostí.

Edward se rozvaloval na pohovce s nohama přes opěradlo, na jednom chodidle v bílé punčoše se mu nebezpečně houpala bota. Ze své pozice jen matně rozeznával vysoké střechy na druhé straně ulice a komín, který vysílal k londýnské noční obloze líné oblaky kouře. Tichý, ale zřetelný zvuk škrábání přiměl Edwarda, aby zpozorněl. Obul si řádně botu, posadil se a po špičkách, aby Samuela nerušil, přešel na druhou stranu místnosti. Úzké schodiště odtamtud vedlo dolů do prostoru obchodu, ale Edward bystrým

okem a s nastraženými ušima pohlédl na dveře vedle. O několik vteřin později uslyšel škrábání nanovo.

„Samueli...“ začal Edward váhavě.

„Ne.“

„Ale...“

„Lidé se sice rádi zdobí pavími pery a hermelínovou kožešinou, ale o kočičích chlupcích jsem ještě neslyšel. Kromě toho by mi ta kočka poničila látky. Zůstane, kde je.“

„Je to kocour,“ zabručel Edward, ale poslušně se ode dveří vzdálil.

Sir Pembroke byl toulavý kocour s huňatou černou srstí a věrnými očima. Jednoho dne skočil ze střechy vedle do Edwardova pokoje, ukradl mu kus sýra a pak si ustlal na okenním parapetu. Od té doby byl součástí inventáře, i když ho Samuel přísně vykázal do podkroví. Edward by kocoura nejraději pustil do salonu, ale Samuel měl pravdu. Dámské krejčovství a kocour k sobě jednoduše nešly. Edward se se svěřenými rameny odšoural zpátky k pohovce a padl na ni obličejem napřed.

„Znuděnost ti nesluší,“ řekl Samuel. „Činí tě naprosto nesnesitelným.“

„To se velmi mylíš,“ odpověděl Edward rozhodně. „Padne mi skvěle. Vypadat naprosto nezaujatě tváří v tvář šokujícím okolnostem je umění.“

Samuel se stále věnoval šití, ale v koutcích úst mu pohrával jemný úsměv. „To je nejspíš pravda, ale dovolil bych si tvrdit, že ukázat opravdovou pozornost tváří v tvář otevřenému smutku není o nic jednodušší.“

Edward mlaskl.

„Naštěstí už dávno ovládám obojí, jinak bych byl chudý jako kostelní myš. Zkus si strávit několik nocí s budoucím advokátem,

který si myslí, že anglické manželské právo je vzrušující povyražení na celý večer.“

„Raději ne,“ odušil Samuel bezvýrazně. „Ale když už jsme u toho: Jak se dnes oblékají muži pochybného charakteru a vysokého postavení?“

Edward se neubráníl lascivnímu úsměvu. „Kdo by do tebe řekl takovou nestydatost?“

Edward nemohl tvrdit, že by v jeho přítomnosti Samuel kdy projevil city k jiné osobě, které by byly hlubší než přátelství. Nebo dokonce ty povrchní pudem vedené. Ke všem svým bližním se choval s pokornou úctou a záviděníhodnou trpělivostí, i když si dle Edwarda nic takového nezasloužili. Jestli za jeho přísně uvázanou kravatou, přiléhavým frakem a zdvořilou fasádou bouřily vášně, Samuel je uměl dokonale skrývat. Na druhou stranu Edward často pozoroval, jak se Samuelovy zákaznice – a dokonce i jeho švadleny – utápějí v jeho očích. Zvláště Emmeline. Edward se jí nedivil. Na Samuelovi bylo cosi elfského – jeho klidná povaha, rovná, štíhlá ramena a jemně klenuté obočí. Svým přitažlivým zevnějškem a odměřeným chováním vzbuzoval, většinou nechtěně, zájem lidí kolem sebe. Teprve po zavírací době, když se stáhl do soukromí, dával najevo, jakou daň platí za svou neustálou ostražitost. I Edward cítil úzkost z nestálosti svého živobytí. Ani on nezapadal do úzkoprsé představy o tom, jak by se měl chovat „pravý muž“, ačkoli se jejich důvody v jádru lišily.

„Na tom není nic nestydatého,“ prohlásil Samuel. „Moje klientela se skládá výhradně z krásných dam, a i když mi platí jejich manželé, jsou pozoruhodní jen svou nepřítomností. Jediný muž, který pravidelně přichází a odchází z mého domu, jsi ty.“

„Opakuji: nestydatost.“

„Vzdávám se. Čím dřív tady skončím, tím dřív se tě zbavím.“

„Dobře,“ řekl Edward a znovu se zvedl z pohovky, aby se o dva kroky později usadil na židli naproti Samuelovi. „Když jsem se s budoucím advokátem setkal naposledy, přivítal mě v cylindru a holínkách, hořčicových pumpkách a dvouřadovém fraku, pod nímž měl bílou lněnou košili. Nic moc vzrušujícího, dle mého. Zábava začala, až když si vysvlékl všechno kromě bot a cylindru.“

Samuel se zastavil v půli stehu a ukázal na schody.

„Co aby ses šel podívat, co dělá Sally? Ta si o tvých eskapádách poslechne raději než já.“

„O tom není pochyb, jenže já jsem džentlmen a dáma se právě strojí. Nemohu jí při tom dost dobře asistovat. Spodničky jsou spíš tvoje parketa než moje.“

Samuel na něj pohlédl přes blikající svíčku.

„Oba dva jste se opilí svalili do stejné postele nejmíň desetkrát a málokdy jste měli všechno oblečení pohromadě. Myslím, že by přežila, kdybys ji přistihl, jak se češe.“

Edward sáhl po klubku příze, ale Samuel byl rychlejší. Jedním hmatem ho nechal zmizet v kapse svého kabátu a varovně se na Edwarda zamračil.

„Přesně tak,“ řekl Edward a nedal najevo, že si varování všiml. „Ale to bylo po plesu a nepočítaně sklenkách punče. Momentálně máme však před plesem a já jsem tragicky střízlivý. Takže se dáma bude muset obejít beze mě.“

Popadl úzký pruh růžové krajky a vyskočil dřív, než mu ho Samuel stačil vytrhnout. Ten třímal v ruce jehlu a vypadal, že se na Edwarda každou chvíli vrhne. Edward učinil moudré rozhodnutí a nechal ho u stolu samotného, zatímco si šel zkoušet před zrcadlem stuhu jako členku. Jak zjistil, výsledek nebyl vůbec špatný.

Právě se chtěl Samuela zeptat na názor, když zaslechl kroky na schodech a brzo se zezdola vynořila štíhlá postava. O několik

vteřin později před ním stála mladá žena se zlatohnědou pletí a jasnýma očima. Černé vlasy měla schované pod čepcem, z něhož se po hodinách práce uvolnilo několik kadeří. Ruce měla složené na zástěře. Když Edwarda spatřila, pobaveně jí zaškubalo v koutcích a on jí úsměv oplatil.

„Pane Hamiltone, pane Ardene,“ pronesla s žoviálním pukrletem.

„Emmelino!“ zvolal Edward radostně. „Jaká čirá radost mě naplňuje při pohledu na vás. Kdybych měl s tímhle mrzoutem strávit ještě minutu o samotě, skončil bych jako živoucí jehelníček.“

Emmelině se prohloubily dolíčky ve tvářích.

„Ale velmi pohledný jehelníček, myslím. Růžová vám moc sluší.“

Edward teatrálně pohodil hlavou tak, že krajka tančila ve vzduchu.

„Převeliké díky. Vidím, že jste dokonalá obchodnice. Pan Hamilton by vám měl zvýšit plat.“ Obrátil se k Samuelovi, který na Edwarda pochybovačně zamrkal. „Slyšel jsi to, Samueli? Emmeline si zaslouží zvýšit plat.“

Samuel se zvedl ze židle, což mu nebylo moc platné, protože i Emmeline ho o trochu převyšovala. Elegantním trhnutím ruky oddělil vyčnívající nit od fraku.

„Kdyby mi moji drazí přátelé řádně platili za opravy, které pravidelně provádím na jejich oblečení, nebyl by to vůbec žádný problém.“

Prošel podél stolu a hodil Edwardovi frak na hruď větší silou, než bylo nutné.

„Jestli mě však budou dál bezostyšně využívat, brzy přijdeme o práci já i Emmeline.“

„Pán je vtipálek,“ řekl Edward a spolkl pocit viny stejně rychle, jako se objevil.

Za místnost v podkroví platil nájem, a ne malý. Navíc se se Samuelem pravidelně dělil o víno a jídlo, zejména když pracoval dlouho do noci a zapomínal jíst.

Přátelství se zkušeným krejčím však mělo své výhody, které jako elegantní a inteligentní muž nemohl nevyužít. Nemluvě o tom, že se Samuelovi za jeho práci opakovaně pokoušel zaplatit, ale ten si od něj odmítal vzít víc, než kolik ho stál materiál.

Emmeline nebyla v tomto ohledu tak tvrdohlavá jako její nadřízený. Když Sally požadovala její služby, jako tomu bylo toho večera, nechala si za ně také patřičně zaplatit. Zato Edward musel vystačit s tím, že čas od času v Samuelově ateliéru ztratil pár mincí, které pak musel o několik dní později zapírat, když je Samuel našel pod hromadou bavlněných prostěradel.

„Co pro vás mohu udělat, Emmelino?“ zeptal se nyní Samuel a také složil ruce před sebe. Edward už mnohokrát pozoroval, jak nesmírně formálně se k sobě ti dva chovají. Jako by něco skrývali. „Potřebuje slečna Savageová mé služby?“

Emmelininy dolíčky zmizely a ona udělala znovu pukrle. „Ne, pane Hamiltone.“

Edward si všiml, že se nedívá Samuelovi do tváře, ale kamsi k ušnímu lalůčku.

„Posílá mě se vzkazem, že očekává pány v šatně. Říká, že je připravena vyrazit.“

„Díky Bohu!“ zvolal Samuel. „Edwarde, vezmi si své věci a jdi. Čím dříve mi zmizíš z očí, tím lépe.“

Edward ho propíchl pohledem.

„Nevidím důvod spěchat,“ prohlásil. „Vlastně musíme dámu nejdřív zhodnotit, a to se nejlépe dělá u sklenky vína, nebo dvou.“

Samuel si odfrkl, když se k němu Edward otočil zády. Sebral z police klobouk, posunul horu látky sem a tam, aby Samuela

pozlobil, a nechal krále Jiřího III. zmizet v misce mezi knoflíky.

Nakonec se vítězoslavně usmál na Samuela a Emmelinu, kteří ho pozorovali z druhé strany místnosti, a pak kolem nich sebevědomě proplul.

Sešel dolů a vstoupil do šatny, zrcadlové místnosti s miniaturním lustrem zavěšeným u stropu tak, aby se Samuelovi zákazníci mohli dobře prohlédnout ze všech stran. V jednom rohu stál úzký toaletní stůl s vázou plnou rozkvetlých pivonek, které svou vůní zahalovaly celou místnost.

Pod lustrem seděla na sametové stoličce mladá žena v obla-ku z bílého mušelinu a růžové krajky. Kaštanové vlasy měla na hlavě navršené v měkkých loknách a tváře jí zářily, jako by už trochu vína ochutnala. Když s roštěáckým výrazem v očích odhalila v oblačných záhybech otevřenou láhev klaretu, potvrdilo se Edwardovo podezření.

Natáhl se po láhvi, ale ona s ní ucukla.

„Nejdřív komplimenty, pak víno,“ poručila se zdviženým ukazováčkem.

Edward se prošel v kruhu kolem ní a důkladně si ji prohlédl. Nebyla zrovna krasavice, ale přesto z ní jen těžko mohl spustit zrak. Kdyby měla portrét v galerii, Edward by kolem něj nejprve prošel, ale za chvíli by se před něj zase vrátil. To, co se zpočátku jevilo jako fádňní obraz s nedokončenými hrubými tahy, mělo větší hloubku, než se na první pohled zdálo. Na nose jí seděl drobný hrbolek, jeden spánek zdobilo mateřské znaménko ve tvaru slzy a v tmavých očích se jí slibně leskly zlaté jiskřičky.

„Amelie bude dnes večer trpět,“ řekl Edward při pomýšlení na mladou židovku, která se se Sally už přes rok blíže přátelila.

„Skutečně?“ odpověděla Sally. Netvářila se pobaveně.

„Nemůžeš jí to mít za zlé. Celé hodiny bude stát vedle toho nechutnějšího sousta a nebude ho smět ochutnat.“

Sally po něm švihla vějířem a přitom se samolibě uculila.
„A proč by nesměla?“

Zhluboka si lokla z láhve a podala ji Edwardovi.

„Já jí v tom rozhodně bránit nebudu.“

Edward láhev s díky přijal.

„Kdo komu v čem brání?“ zeptal se Samuel, který vyrazil za Edwardem a nyní se zastavil ve dveřích. Odkáslání ho přimělo se začervenat a ustoupit stranou, načež se kolem něj protáhla Emmeline. Šatna byla sice pěkně zařízená, ale když v ní byli víc než tři lidé, byla až moc útulná.

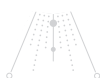
„Nikdo. Právě naopak,“ odpověděla Sally. Jedním teatrálním gestem se narovнала a vrhla se Samuelovi do náručí. „Podává se večere.“

Emmeline se odvrátila, ale zrcadlové stěny prozradily, že se snaží potlačit úsměv. Samuel si toho nevšímal. Stoicky se vymanil ze Sallyina objetí a vrhl na své přátele vyčítavý pohled.

„Dávejte na sebe pozor. Obzvláště dnes očekávají lidé skandál – a vy rozhodně nechcete být ti, kdo ukojí jejich apetit.“ Varování jejich malou společnost utlumilo.

Nikdo z nich si nechtěl ani představit, co by se stalo, kdyby byli přistiženi při činu. Zákony se s nikým nemazlily, zejména však pokud šlo o to, jak a s kým se smí sdílet lože. Edwardovi to nebylo třeba připomínat.

Sledoval, jak Emmeline vytahuje ze zásuvky bílé večerní rukavice. Někdy si říkal, kolik toho ví nebo kolik zjistila o jeho a Sallyiných zvycích. Jestli jí to uráželo, nedala to najevo. V jejích rysech se zračila typická lhostejnost, kterou museli ovládat všichni služebníci, kteří si vážili svého postavení.

„Předpokládám, že by nemělo smysl žádat, abys nás doprovázel,“ řekl Edward krejčímu.

„Ne, to ne.“

„Tak pojďme.“ Edward kývl na Sally, odvázel si z vlasů krajku a opatrně vklouzl do fraku tak, aby ho nepokapal vínem. Pak vyndal z vázy jednu z pivoněk a připnul si ji na klop.

„Dej pozor, aby náš Samuel zas neponocoval,“ řekla Sally, když si navlékala večerní rukavice. „Potřebuje se dobře vyspat. Možná pak nebude tak nevrlý.“

Emmeline a Samuel se záměrně vyhýbali vzájemnému pohledu. Edwardovi se dokonce zdálo, že se na Emmeliných zlatohnědých tvářích objevil ruměnc.

„Slečno, nic takového neudělám. Do toho, co pan Hamilton dělá nebo nedělá po zavírací době, mi nic není.“

Sally se zastavila uprostřed pohybu. Jedna z rukavic jí visela napůl zapomenutá na prstech.

„Ach! Nechtěla jsem... Nikdy bych... Ne, to jsem neměla v úmyslu...“

Emmeline vysekla pukrle a odušila: „Přeji vám hezký večer. Rozloučím se teď, pokud pan Hamilton dovolí.“

Samuel pokynul s pohledem na špičky svých bot.

„Samozřejmě, Emmeline. Pozdravujte ode mě otce.“

Ustoupil od zárubně a Emmeline se vztyčenou hlavou vyšla z pokoje. O několik vteřin později se za ní zabouchly venkovní dveře. Edward vyplnil nastalé ticho vydatným douškem vína.

„Myslím,“ začal Samuel se sotva slyšitelným chvěním v hlase, „že by bylo nejlepší, kdybyste teď rychle zmizeli na ten svůj ples.“

Nebylo je třeba pobízet. S kabelkou, cylindrem a vínem v ruce vyrazili z obchodu, plně připraveni obrátit noc vzhůru nohama.

O jménech a postavení

Lord Frederick Francis Melville byl opilý a všeho litoval. Nebylo to poprvé, co se ocitl v takové tísní, ale toto vědomí mu na náladě nepřidalo. Litoval své přítomnosti na plesu, litoval toho, že měl s sebou bratrance, a ze všeho nejvíc litoval toho, že slečně Elizabeth Ailesburyové řekl, že má krásné oči. Ne proto, že by to nebyla pravda, ale proto, že to znamenalo, že se jí chce dvořit – alespoň podle jeho tety a na tu, jak se zdálo, dali všichni.

Sama teta Mariana byla ve své době dámou, která nesměla chybět na žádném večírku. Nyní měla pocit, že jí tato zkušenost dává volnou ruku při plánování Freddyho společenského života, ale on jí nebyl ani trochu vděčný za to, že mu říká, kdy a kam má chodit. Byl dospělý muž.

Kdyby při své poslední návštěvě plesu nebyl tak opilý jako nyní, nikdy by se nesetkal se slečnou Elizabeth Ailesburyovou a nezmínil by se o barvě jejích očí. Tato ponurá myšlenka si vyžádala ještě více alkoholu, protože horší už to snad ani být nemohlo.

Věc se měla takto: Nebyl to ani nijak zvlášť kreativní kompliment. Řekl jen: „Máte velmi modré oči, slečno,“ a teď musel jít na tenhle směšný ples a předstírat, že se dvoří někomu, komu se dvořit nechtěl.

Bylo však rozhodnuto. Právě s touto dámou mu bylo souzeno strávit zbytek života. Na jeho tetu udělalo velký dojem, že tento

vztah, který byl v mnoha ohledech mimořádně výhodný, navázal úplně sám. Ailesburyovi sice nebyli tak bohatí jako Freddyho rodina, ale bylo jen málo rodin, které by svým bohatstvím zastínily Melvillovy.

Zaprvé byli Melvillovi nechutně bohatí, zadruhé měli peněz na rozdávání a zatřetí měli tolik peněz, že by i princ regent zbledl závistí. Což znamenalo, že Freddy se událostem jako tato rád vyhýbal. Nebyl to příjemný pocit, když s člověkem zacházeli jako s drahým zbožím na jatečním trhu.

Svazek s Elizabeth Ailesburyovou znamenal zajištění pokračování jejich rodů. On by touto cestou získal půdu a majetek. Ne snad, že by potřebovali víc, ale impéria nebyla stavěna na tom, že si člověk své hory peněz jen prohlížel a říkal si, že má dost.

Ne. Tam, kde měli peníze na hrad s cennostmi, na které se prášilo tak, že nebylo možné nechat je ani na vteřinu odpočívat, měli i na lovecký zámček, letní sídlo, zimní palác a výběr zá-
bavních zahrad speciálně navržených královskými zahradníky a evropskými krajinnými architekty.

„Daří se vám také dobře?“ tázal se Peniston Brock.

Mít bratrance se jménem Peniston zvěčněného v rodinných análech bylo dost ostudné, ale přivést ho na večírek se rovnalo přímo osobní urážce.

„Ne, Penistone,“ odušil Freddy, „to nedaří. Moje sklenice...“ Obrátil ji dnem vzhůru a doušek vína, který nejspíš zapomněl vyprázdnit, vytekl na podlahu. „... je prázdná.“

Oba beze slova hleděli na smutnou červenou loužičku na sně-
hobílém mramoru. Jeden z nich teď ještě víc litoval, druhý byl trochu otrávený, že ze sebe bratranec dělá takového hlupáka.

„Prosím vás, neříkejte mi tak,“ řekl bratranec. „Nikdo mi tak neříká.“

Peniston byl důkazem toho, jak to dopadá, když se člověk žení z lásky, a ne kvůli potřebě budovat impéria. Freddy ho moc dobře neznal. Byl to vzdálený bratranec z druhého nebo třetího kolene, to Freddy nevěděl jistě. Poslali ho do města, aby si vybudoval konexe, které jeho matka zahodila, když se rozhodla vzít si poručíka místo hraběte nebo alespoň barona.

Dáma s pírkiem ve vlasech dlouhým jako mušketa a obřímí ňadry se prodírala davem k bratrancům. Freddy se jen stěží ubránil tomu, aby udělal čelem vzad a utekl pryč.

„Ale ne,“ zašeptal bezhlasně, ale už bylo pozdě. Dáma stála před nimi s rukou zdvihnutou, jako by měla představovat letní třešň, která čeká na utržení. Freddy, který se zuby nehty držel zbytků dobrého vychování, učinil, jak se to vyžadovalo, a políbil jí ruku.

„Lady Montaguová, vypadáte báječně jako vždy.“

Lady Montaguová zamrkala řasami, jako by byla nevinnou růžičkou z venkova, ačkoli opak byl pravdou. Dlouho si ho měřila pohledem a pak prohlásila: „Vy ještě lépe, milosti. Kdybyste nebyl tak mladý, byli bychom nepřekonatelný pár, nemyslíte?“

Freddy se hluboce uklonil, protože si nevěřil, že by v tu chvíli dokázal lhát dostatečně přesvědčivě.

„A kdo je tento džentlmen?“ zeptala se a podívala se na Freddyho bratrance.

„Tohle je Penis...“

„Brock,“ přerušil ho bratranec a také jí políbil ruku.

„Penisbrock?“ zavrnila.

„Ano, to je jeho...“

„Jen Brock, prosím,“ přerušil ho Peniston a začervenel se.

„Lorde Brocku, je mi...“

„Pane Brocku, jestli dovolíte.“

„Pane Brocku,“ začala dáma nanovo s úsměvem na rtech, „je mi ctí. Doufám, že se vám bude na mém plese líbit.“

Freddy se kousl do tváře a tiše proklínal Penistona za to, že dámě vmetl do tváře svou neurozenost.

„Mimořádně působivý večírek, má paní!“ odvětil ten druhý způsobně.

Lady Montaguová přijala kompliment s polichocením, pak zvědavě našpulila rty a sjela pohledem z Brocka na Freddyho.

„Mohu se zeptat, jak se pánové znají?“

Freddy odložil prázdnou sklenici na tác kolemjdoucího číšníka, ale nebyl dost hbitý na to, aby si vzal plnou.

„Vážený pan Brock tady je můj drahý bratranec z Devonu. Přijel do Londýna, aby nasál trochu vzduchu velkoměsta.“

Lady Montaguová je obdařila dalším širokým úsměvem. Zuby se jí zableskly ve světle lustrů.

„Jak se vám zde dýchá, pane Brocku?“

Freddyho bratranec opět zrudl.

„Dýchá se mi... ehm... dobře, má paní.“

„No, už vás nebudu déle zdržovat. Ale dávejte si dobrý pozor na nos. Ne všechno, co je hnědé, je tabák.“ S mrknutím a s pohupujícím se pírkem odplula.

Peniston mlčel, dokud ji dav nepohltil, a nakonec se obrátil k Freddymu.

„Co tím myslela?“

„To nechci vědět,“ odpověděl Freddy a konečně se mu podařilo sebrat z podnosu ne jednu, ale hned dvě sklenky vína. Napil se a našpulil ústa, protože si znovu vzpomněl, že červené nemá rád.

„Nebylo třeba dámu informovat o nedostatcích ve vašem postavení!“ obořil se nakonec na Penistona.

Bratranec mu hrubě vzal jeden z pohárků.

„Rovněž jí nebylo třeba sdělovat, že se jmenuji Peniston.“ Napodobil Freddyho a zhluboka se napil, načež zkrivil obličej.

Freddy jen potlačil smích. Konečně mu ten chlapík začínal být sympatičtější. Alespoň konečně ukázal, že má kuráž. Předtím se před tetou Marianou jen vrtěl jako vyplašené kuře.

„Ale tak se přece jmenujete,“ odpověděl Freddy s údivem.

„To možná ano, ale kdybyste se jmenoval Záchod nebo Zadek, taky byste byl radši, kdyby to nikdo neprovolával, nebo se pletu?“

„Možná,“ uznal Freddy smířlivě.

Když se teď na bratrance podíval, nemohl mu úplně upřít rodinnou podobu. Ve správném světle měl Brock rudý nádech ve vlasech a hranatou bradu typickou pro Melvilly. Na druhou stranu jeho oči nebyly zelené jako oči Freddyho a jeho sourozenců, ale jantarové.

„A kdo byla vlastně ta dáma?“ zeptal se Brock a ukázal na pírko, které dál poskakovalo po místnosti jako podnapilý čmelák. Velmi protáhlý čmelák v peří.

„Dáma večera,“ oznámil Freddy. „Pokud se jí dá věřit, je to mimořádně úspěšná kurtizána, která má ne jednoho, ale hned dva aristokratické mecenáše. Provozuje také poměrně oblíbené hráčské doupě na Strandu. Proto ten ples.“ Freddy ukázal na shromážděný dav svou již žalostně prázdnou sklenkou.

„Slaví narozeniny?“

„Ne, prostě jen slaví. Pozve lidi, oni přijdou a je z toho ples!“

Rázně zdvihl sklenku a poslední doušek vína vyšplíchl na sukni kolemjdoucí dámy, která měla naštěstí oči jen pro svého společníka a nehody si nevšimla.

„Je to docela skandální záležitost, nad kterou dobrá společnost ohrnuje nos. Proto se tu samozřejmě celá sešla.“

Londýnská smetánka byla živa z alkoholu a pomluv. Čím více bylo drama přitažené za vlasy a čím blíže ke královské rodině, tím byli lidé šťastnější. A kde se líhly klepy, nemohla chybět jedna postava: Henry Burgess, malý muž s velkým břichem a hlubokými vráskami od smíchu bavil hlouček dam nepochybně obscénními historkami, soudě podle jejich bezdůvodného chichotání. Burgess byl boháč, který se podle Freddyho informací nikdy neoženil a svůj dům zaplnil nejruznějšími drahocennými a zbytečnými artefakty. Naneštěstí pro Freddyho bydlel Burgess na stejném náměstí v Mayfairu jako Melvillovi, takže byl Freddy nucen neustále hledat nové výmluvy, proč odmítat pozvání. Zato teta Mariana ho ráda navštěvovala na čaji o páté a pokaždé se vracela s takovým výrazem ve tváři, jako by vyšla z doupyče neřesti: mírně podrážděná, ale ve skrytu duše pobavená. Henry Burgess byl dalším důvodem, proč se těmto večírkům vyhýbat, pokud člověk nechtěl skončit jako potrava v jeho ústech.

„Myslím, že se tamhle někdo snaží upoutat vaši pozornost,“ řekl Brock a kynul hlavou.

Freddy se otočil a okamžitě si přál, aby to byl neudělal. Obklopen mladými dědičkami a snobskými lordy tam stál Titus Andersey a mával. Titus byl neobyčejně velký muž s velmi zvučným hlasem a úžasně velkýma rukama, kterými rozrušeně máchal, kdykoli promluvil. Což bylo v podstatě pořád, protože se rád poslouchal. Připomínal při tom větrný mlýn. A jeho rozcuchané vlasy tento dojem jen umocňovaly.

„Zatraceně,“ řekl Freddy, který teď navázal oční kontakt a už neviděl možnost, jak Titovi uniknout. Odevzdal se svému osudu a připojil se s Brockem ke kruhu Titových přátel.

Kývl na Sidneyho Sykese, moderního džentlmena s blondátými kudrnami, jehož pumpky byly tak dokonale čisté, že Freddyho

téměř oslňovaly. Po jeho boku rozpoznal Freddy lady Rebeku Elphinstonovou, mladou dámu se srdcovitým obličejem a dvěma dokonalými lokýnkami, které jí padaly do stříbrošedých očí. Věnovala mu líný úsměv a nepřítomně si pohrávala s jedním z mnoha korálových náhrdelníků na krku. Freddyho překvapilo, že ji vidí, protože její rodina – pokud se dalo Henrymu Burgessovi věřit – narazila ve Virginii na zlatý důl a nyní se stěhovala do Států. Zdálo se, že si dáma nechce nechat ujít poslední plesovou sezónu. Freddyho pohled sklouzl na třetího pána, který se krčil mezi Titem a Sidneym a měl tak malý krk, že se téměř celý ztrácel pod naškrobenou košilí a kravatou. Freddy věděl, že je to Titův bratranec Piers Slater, který sledoval každý Titův krok jako věrný jezevčík. Jenže vypadal spíš jako buldok.

Freddy představil bratrance, tentokrát bez uvedení nelichotivého křestního jména, načež Titus plácnul Brocka svou obrovskou rukou po rameni tak silně, že mu z nosu vytrysklo víno. Freddy mu podal svůj kapesník.

„Frede, slyšel jsem, že se plánuješ vzdát staromládeneckého života. Doufám, že to tentokrát vyjde. Je to vždycky tragédie, když mladá láska nečekaně skončí.“

Freddy by mu nejraději vyrazil sklenici z ruky. Titova blízkost k Freddyho rodině nasvědčovala tomu, že jsou nejbližšími kamarády z dětství, ale opak byl pravdou. Navíc Freddy nesnášel, když mu říkali Frede. Znělo to, jako by byl krysa, která se prohrabává londýnskými odpadky a živí se shnilými vnitřnostmi. Titus se měl za velkého oblíbence, ale ve skutečnosti to byl šašek, který plácal urážlivé nesmysly, aniž by si to uvědomoval. Freddy ho nemohl vystát. I teď žvanil o věcech, do kterých nic nebylo jemu, natož zbytku Londýna. Jestli se chtěl Freddy nějak dostat ze smyčky

tohoto neplánovaného zasnoubení, musel se postarat o to, aby Titus držel jazyk za zuby.

„Tite, domníval jsem se, že jsi jel do Provence, abys dohlížel na pěstování vína na panství své rodiny?“

Ve skutečnosti lord Andersey poslal syna do Francie, aby se obklopen vinicemi zbavil závislosti na hazardu. Zdálo se však, že Titus unikl z otcových spárů a našel si cestu zpět k Sidneymu Sykesovi, svému věrnému kumpánu ve všech sázkových a hazardních záležitostech. Titus se pustil do líčení živé diskuse s otcem, o níž Freddy tušil, že se nikdy neuskutečnila. Jediné, o čem Titus mluvil raději než o soukromých záležitostech druhých, byly jeho vlastní soukromé záležitosti. Freddy se myšlenkami odpoutal od rozhořčení a začal pozorovat nově příchozí. Byla to pestrá společnost, neboť lady Montaguová si na seznamy hostů příliš nepotrpěla.

Do Argyll Rooms měli obvykle přístup jen lidé s abonentkami. Byl to běžný systém používaný v mnoha klubech a jiných podnikcích ve městě, aby se oddělilo zrna od plev. Šlechtici tak mohli holdovat okázalosti a přepychu, aniž by jim někdo připomínal, že mimo jejich mramorové sály a alabastrové salony stále žijí lidé, kteří nejedí zlatými lžičkami. Předplatné bylo tak vysoké, že by se podnikavec, který snil o společenském vzestupu, raději dvakrát rozmyslel, než by vyhodil z okna několikaletý plat za vstup na jedinou večerní akci. Dnes večer tomu tak ale nebylo, protože lady Montaguová měla oblibu v bujarých večírcích a pestrých postavičkách – tedy pokud dodržovaly pravidla oblékání.

Freddy sledoval, jak se do sálu trousí houfy dam v empírových šatech a pánů v přiléhavých pumpkách a fracích, kteří se neznárodně zastavovali a s otevřenými ústy hleděli po místnosti. Dvě stejně vypadající ženy se dvěma stejně vypadajícími muži vstoupily dovnitř a zamířily přímo na taneční parket. Freddy

přemýšlel, jestli už vidí dvojmo, když tu se ve dveřích objevil nový pár. Ona na sobě měla noblesní šaty s růžovými akcenty a byla mu matně povědomá. Freddy se podíval pozorněji a poznal v ní herečku, kterou viděl v inscenaci Hamlet. Její jméno však zapomněl. Muž po jejím boku byl neméně nápadný. Jeho tvář byla ostře řezaná, každý rys a hrana tvrdé a hrdé. Byl oděn do břidlicových a stříbrných odstínů, od uhlenně černých bot až po popelavý frak se stejně barevnou vestou. Na prstech mu zářilo bezpočet prstenů – na spořádaného džentlmena jich bylo příliš mnoho. Odlesky ze sálu se mu zachytávaly ve světlých vlasech. Jedinou barevnou skvrnou v kompletu byla pivoňka na jeho hrudi.

Freddy si prohlédl cizincův profil. Sledoval tuhý límec košile až ke špičaté bradě, sklouzl od štědrě vykrojených rtů k hrdé špičce nosu a pak si uvědomil, že se cizincovy oči upírají přímo na něj. Muž bez mrknutí oka opětoval jeho pohled, jako by sledoval každý Freddyho pohyb. Upřeně se na Freddyho díval a neměl se k tomu, aby odvrátil zrak. Freddy se mýlil, když si myslel, že pivoňka je jediným barevným prvkem v cizincově kompozici. Jeho oči byly tak pronikavě modré, že vyčnívaly v tváři jako chrpa mezi sedmikráskami.

Freddy cítil, jak se mu pod límec vkrádá horko. Byl přistižen. Při čem, to netušil, věděl jen to, že to neměl dělat.

Cizincova maska lhostejnosti se narušila a pod ní se objevil sotva znatelný úsměv, jako by střežil nějaké tajemství – nebo ještě víc, jako by znal Freddyho tajemství a jen čekal na vhodný okamžik, aby ho vypustil ze rtů.

Ve Freddyem vzrostl vztek, neodvolatelně a s takovou silou, že málem na cizince zaútočil, kdyby ten neudělal krok vpřed a nezdisolvoval v davu. Freddy byl odhodlaný neznámého sledovat a žádat

vysvětlení, dokonce snad omluvu za to nestoudné chování, ale nepočítal s Titovou tlapou. Nedokázal včas uskočit, a tak se stal obětí rozmáchlého plácnutí po rameni. Kdyby Brock nezasáhl, snad by ho svalilo na zem. Freddy mu v duchu děkoval.

„Ptal jsem se, kde je ta tvoje vyvolená!“ zvolal Titus. „Nebo už tě opustila?“

Piers se zasmál a podal Titovi placatku, jako by ho chtěl odměnit za právě pronesený vtip. Freddy Titovi a Piersovi málokdy záviděl, ale právě v tu chvíli by si rád přihnul z placatky sám.

„Pokud vím, zatím mezi hosty není,“ odpověděl Freddy pravdivě a také doufal, že to tak zůstane. Chtěl se vyhnout vzájemnému představování Tita a Elizabeth. Nikdo si nezasloužil, aby Titovi padl do spárů nepřipravený. Možná by se ale Freddy mohl nechat nakazit jeho nedostatkem taktu a ubohými způsoby a Elizabeth by si pak vše rozmyslela. Jedinou otázkou bylo, zda byla Titova společnost ve srovnání s případným sňatkem se slečnou Ailesburyovou skutečně tím menším zlem. Z obou představ Freddyho rozbolela hlava. Možná to bylo i tím vínem.

Lady Elphinstonová znuďeně škusbla za svůj korálový náhrdelník a vrhla na Sidneyho prosebný pohled, kterému Freddy z hloubi duše rozuměl.

„Smím prosit?“ nabídl Sidney, ale dáma se při té větě zatvářila k smrti znuďeně.

„Pořád to samé,“ povzdechla si letargicky. „Plesům jako tento chybí dynamika. Punči by prospěla trocha opia.“

Sotva Freddy zpracoval její poslední slova, už se plahočila pryč se Sidneyem v závěsu. Okamžik, kdy se ze seladona stal poslušný psík budoucí dědičky zlatého dolu, Freddy propásl, ale je pravda, že Sidney měl vždycky ve zvyku obklopovat se lidmi, kterým bylo dáno nejen na zjevu, nýbrž i v peněžence.

Brock šťouchl do Freddyho a ukázal na nově příchozí. „To je ona, že?“ tázal se s pohledem upřeným na vysokou dámu.

Freddy se na bratrance nechápavě podíval, ale ten jen pokrčil rameny a řekl: „Vaše sestra mi ji popsala velmi podrobně. Kromě toho je těžké ji přehlédnout.“

Pravděpodobně měl pravdu. Freddy musel uznat, že krásnější dámu by nepotkal, ani kdyby se o to upřímně snažil. Slečna Elizabeth Ailesburyová kráčela s elegancí baletky. Měla na sobě šaty šité na míru, které odhalovaly její ramena a byly decentně zdobené hedvábnými růžemi a perlami. Její kaštanové kadeře ostře kontrastovaly s porcelánovou pletí a mihotaly se ve světle lustrů, zatímco ona pozorně přejížděla pohledem po davu, jako by někoho hledala.

„Tomu říkám dudy,“ prohlásil Titus, aniž by ztišil hlas. Freddy si myslel, že se přeslechl, ale Brockův šokovaný obličej a Piersovo dívčí chichotání jeho podezření potvrdily.

„Slečna Ailesburyová je slušně vychovaná dáma, která se těší všeobecné úctě a má na míle dlouhý seznam talentů, a tebe při všech jejích přednostech nenapadne nic jiného než ‚dudy‘?“

Rád by podobné chování přičetl na vrub nevázanosti této události, ale věděl, že tím to nebylo. Titus byl prostě a jednoduše chlípník. Freddyho nepřekvapovalo, že má takové nestoudné myšlenky. Co ho ale šokovalo, byla skutečnost, že je vyjadřoval naprosto otevřeně, bezostyšně a s jistou pýchou v hlas. Freddyho svědomí nebylo v žádném případě čisté, a kdyby mu bylo vidět do hlavy, lidé by tam odhalili hotovou zoologickou zahradu plnou nepravostí, ale měl alespoň tolik slušnosti, že pečlivě volil slova, než je vypustil do světa. Tedy většinou. Zdálo se, že Titus podobnou strategii ani nevlastní, ani nepostrádá.

„Co je mi do jejího vyšívání, když jsou na ní dvě mnohem obdivuhodnější přednosti?“ Titus se zasmál a pozvedl placatku k připitku. Freddy ji Titovi vytrhl z ruky.

„Tohle si nechám jako pokutu za drzost.“

Titus chtěl protestovat, ale Freddy ho nepustil ke slovu.

„Ještě slovo a tvůj otec se dozví o tvém neukázněném chování. Takže jestli nechceš strávit léto na vinici, okamžitě zmlkni.“

Freddy a Brock se svorně odsunuli pryč, ale než mohli dojít k Elizabeth Ailesburyové, Freddy nenápadně odvedl svého bratrance na druhou stranu sálu, kde na pódiu seděl orchestr a hrál tanečníkům jednu čtverylku za druhou.

Freddy popadl dvě sklenice punče, a než ho Brock stačil zastavit, vyklopil do nich obsah Titovy placatky, načež ji nechal zmizet v kapse svého fraku. Večer teprve začínal, a pokud ho měl Freddy nějak přežít, nemohl za žádných okolností riskovat, že vystřízlíví. Už nešlo o to, co pije, ale jen o to, jestli vůbec pije.

Kopl do sebe první sklenici a ten koktejl mu málem stáhl kůži z hlavy. Když opět začal vidět jasně, stál tajemný neznámý jen pár kroků od něj. Lady Montaguová ho právě vtáhla do pevného objetí a on jí do ucha zašeptal něco, co vyvolalo hříšné zachichotání.

Zase ho popadl ten nevysvětlitelný hněv, jen bez předchozí síly. Zatímco Freddy dvojici pozoroval, tiše to v něm vřelo.

Bylo děsivé, že ho taková maličkost jako úsměv neznámého dnes tak rozrušovala. Chtěl mu to jeho tajemství srazit ze rtů, ať už to bylo cokoli.

Lady Montaguová odněkud vytáhla mohutného muže s černočerným knírem a oba muže představila. Ti si jeden druhého prohlédli a podali si ruce, zatímco lady Montaguová nepřetržitě žvatlala.

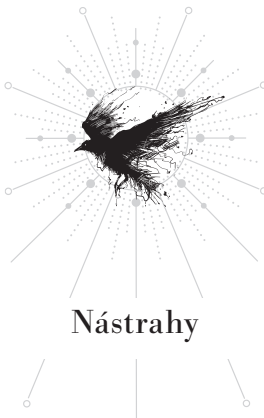

„Co kdybychom prostě... šli?“ navrhl Brock a byl to tak racionální nápad, že ho Freddy okamžitě zavrhl.

„Ne,“ odsekl a nalil si do hrdla i druhou sklenku. Místnost se mu opět rozmazala před očima a získala téměř éterický ráz. Šperky na dámách a krystaly na lustrech se náhle rozzářily ještě víc. Na pití se dalo vždycky spolehnout.

„Jsme na skandálním plese se skandálními hosty. Musíme tedy přinejmenším dostat mottu večera.“

Nástrahy

Edward Arden byl opilý a nelitoval toho. Jeho nohy vypadaly v přiléhavých pumpkách naprosto úchvatně – dnes večer rozhodně nepůjde domů sám – a punč lady Montaguové měl grády.

Edward se už účastnil mnoha večírků, ale jen málokterý byl tak okázalý jako ty v Argyll Rooms. Přepychem se to tu přímo chlubilo – vypadalo to tu tak, jak to dokáže vymyslet jen někdo, kdo má příliš mnoho peněz a času. Taneční sál byl oválný, ověšený desítkami lustrů, vysoký celá čtyři poschodí a vybavený několika malými lóžemi, z nichž bylo možné sledovat tančící dav. Korintské sloupy jemně zdobené zlatem vyvolávaly dojem řeckého chrámu. Stěny byly lemovány pohodlnými lavicemi s čalouněním ze šarlatového sametu, ale skutečnou pastvou pro oči byl bezpočet hostů, kteří se ve svých nejlepších šatech rozvalovali na polštářích, popíjeli punč a vyměňovali si klepy o ostatních. Edward miloval život ve městě už jen proto, že tu bylo mnohem víc pohledných lidí než na venkově. Možná že součet hezkých a méně hezkých lidí nakonec vyšel nastejno, ale Edward byl zaneprázdněn honbou za skutečnými diamanty natolik, že všechno ostatní prostě ustoupilo do pozadí.

Každopádně se tu dnes sešli všichni a Edward nevěděl, kam se podívat dříve. Křišťálové lustry, které se vznášely vysoko nad hlavami davu a koupaly sál v růžové záři, ho rozptylovaly. Nebylo

jasné, jak dlouho bude Argyll Rooms ještě sloužit jako místo setkávání bohatých a krásných, protože byla navržena nová a vylepšená ulice, která měla za úkol město modernizovat. A také, jak se říkalo, nezaměnitelně oddělit mayfairskou šlechtu od zápachu Soho. Jelikož se aristokracie zdržovala v klubech a sídlech na západě, chtěla tam mít co nejméně hluku a shonu žebráků, přistěhovalců a prostých dělníků, kteří se potulovali ulicemi Soho.

Argyll Rooms odzvonilo. Ať už se mělo stát cokoli, Edward byl rád, že tyto slavné taneční sály viděl dříve, než budou zbourány.

„Poslyš, ty lustry jsou opravdu hezké, ale byla bych ráda, kdyby ses poohlédl po Amélii. Už půl hodiny běháme po sále a ještě jsem ji nikde neviděla.“ Sallyina nálada se zhoršovala s každou minutou, kterou netrávila po Amélii boku. Edward se obával citového zhroucení, jestli se Amélie brzy neobjeví, a to nehodlal riskovat. Dnes večer nezvládne tolerovat žádné truchlení. Vedle nekonečného potěšení a nadměrného požitkářství na něj na programu večera prostě nezbylo místo.

„Ona by tě tu nenechala. Nejspíš ji jen zdržel nějaký otrava a teď je příliš slušná na to, aby se z toho vyvlékla. Znáš ji.“

Sally se zatvářila znepokojeně a Edward se kousl do jazyka. Jestli měl večer začít tím, že Sally kvůli starostem ztratí chuť oslavovat, mohl vidinu potěšení ihned odepsat.

„Ty zůstaň tady, já začnu hledat,“ nařídila a už se nořila do davu. Edward si povzdechl a přijal sklenici punče od jednoho z mnoha mladých mužů, kteří se jako pilní mravenci hemžili sálem, aby uhasili žízeň hostů. Nesplnitelný úkol. Ucítil zvláštní pocit v zátylku a zrovna se chystal otočit, když mu na rameni spočinula čísi ruka.

„Viděla jsem právě Sally utíkat?“ zeptal se vysoký hlas.

Edward se ocitl tváří v tvář mladé ženě. Pohled na ni ho naplnil takovou radostí, že jí věnoval nespoutaný úsměv.

„Ne před vámi, slečno Raineová. Naopak, právě se vrhla do záhuby v domněnku, že vás musí zachránit před nechtěnými návrhy.“

Amélie byla tak půvabná, že bylo nemožné se do ní nezamilovat. Její kouzlo spočívalo v tom, že si nebyla vědoma svého rozkošného vzhledu, a tak zůstávala prosta veškeré ješitnosti a afektovanosti.

Šaty jí přiléhaly k vyzývavým křivkám, kulaté tváře zářily a v tmavých očích měla nezaměnitelný jas. Nebylo tedy divu, že jí Sally beznadějně ležela u nohou. I Edward byl do ní tak trochu zamilovaný.

„To opravdu nebylo nutné,“ řekla Amélie. „Herečky jsou vždycky tak dramatické.“

Nervózně se dotkla náhrdelníku, který jí zdobil krk. Byl upletený z nejjemnějšího stříbra a posázený ametysty velikosti palce. Další dva fialové drahokamy visely Amélii z uší a krásně ladily s jejími tmavými vlasy. Zachytila Edwardův udivený pohled a povzdechla si.

„Matka si myslí, že šperky mají být obdivovány, ale kdyby to bylo na mně, zůstaly by pěkně ve šperkovnici. Neumím si představit, co by se stalo, kdyby se poškrábaly.“

Edward chápal její nervozitu, ale nedokázal zcela potlačit závist. Souprava měla větší cenu než celá jeho existence. Dal by hodně za to, aby si mohl užívat takového luxusu, ale ne každý měl to štěstí narodit se do bohaté rodiny. Améliin otec, Hector Raine, byl architektem ve službách Jeho královské Výsosti, prince regenta. Zcela jistě měl být zanedlouho za svou práci povýšen do šlechtického stavu.

Améliina matka, Judith Raineová, byla dcerou švédského bankéře, který si dal za cíl podporovat vzdělání a snižovat chudobu,

což se jen málokdy setkalo s příznivým ohlasem u londýnské lepší společnosti. Ta, ačkoli bezstarostně utrácela obrovské částky za vlastní potěšení, neviděla důvod, proč by se o ně měla podělit s méně šťastnými lidmi. Edward obdivoval, jak Judith Raineová svým šarmem a bystrostí přesto přesvědčila bohaté Londýňany, aby otevřeli své dobře střežené peněženky a věnovali část svého jmění židovskému sirotčinci, který vedla ve Whitechapele.

„Musím souhlasit s vaší matkou. Šperkům to mnohem více sluší na vás než v nějaké zaprášené krabici. A Sally je ráda uvidí.“

Pokud se chtěl člověk zařadit do londýnské lepší společnosti, musel tančit podle jejích pravidel. Své brány otevírala jen těm, kteří se uměli chlubit svým bohatstvím.

Jeho slova vnesla do Améliiny tváře okouzlující ruměnec. Na krátký okamžik se zadívala na lidi, kteří se pohybovali v doslechu, ale zdálo se, že je to nijak nevyvedlo z míry. Edward by ji nikdy naschvál do rozpaků neuvedl. Mimo okruh svých přátel uměl držet jazyk za zuby. A blízká ženská přátelství byla tak běžná, že nikomu nepřipadalo divné, když byly dvě přítelkyně prakticky nerozlučné. Přátelství mezi muži a ženami naopak obvykle přitahovalo mnohem větší pozornost. Pokud svobodní mládenci a dámy nesdíleli ani rodinné, ani romantické vazby, ale trávili spolu větší množství času, poskytovali tak dostatek materiálu ke konverzaci pro skandálů chtivou smetánku.

Proto Sally většinou tajila, že bydlí se dvěma muži, i když to byli muži, kteří o ni nejevili žádný zájem. Koneckonců byla jejich pohlaví odlišná, takže by motivy jejich přátelství pro nezasvěcené představovaly nesmírně zapeklitý rébus.

Na Améliině čele se objevila sotva znatelná vráska. Edward tázvavě pozvedl obočí a Amélie se k němu naklonila blíž.

„Nevím, co jste provedl, pane Ardene, ale kdybych měla soudit podle toho, jak se na vás ten pán za vámi dívá, vsadila bych přinejmenším na žhářství.“

Edward si dal na čas. S požítkem se napil ze své sklenice a předstíral, že ho tančící dav obzvlášť fascinuje. Pak našel, co hledal.

Mladý muž s výraznou čelistí a rudými kotletami na něj hleděl s neskryvaným podezřením. Síla jeho pohledu Edwarda zaskočila, ačkoli to bylo toho večera už podruhé, co se jejich pohledy střetly. I poprvé se v cizincových očích rozpoutala bouře.

Edward věděl, že by si měl dělat starosti. Místo toho byl ale bezděčně fascinován. Opětoval cizincův pohled a cítil, jak mu naskakuje husí kůže.

Neznámý vyčníval z davu, už když přicházeli, a od toho okamžiku to k němu Edwarda instinktivně táhlo. Byl by v té hře ještě pokračoval, ale nějaký další pán začal na zrzka naléhavě mluvit. Pak se na Edwarda nervózně podíval, načež do svého tajemného společníka jemně strčil.

„Žhářství?“ zeptal se Edward a otočil se k Amélii. „Spíš velezrada. Možná jsem také otrávil jeho milovanou.“

Amélie se lítostivě zašklebila.

„O tom byste neměl žertovat. Je to trochu bolavé místo.“

To vzbudilo Edwardův zájem, doslova se dožadoval šťavnatého sousta klepů.

„Opravdu? Co to má společného s tím pohledným cholerikem?“ Protože pohledný rozhodně byl, to Edwardovi neuniklo. Když člověk odhlédl od jeho medúzovitých očí, které se tak nádherně zeleně leskly, byla tu široká ramena, šlachovitý krk a nepochybně i rty zbarvené vínem do karmínova. Edwardovi se velmi zamlouval. Chtěl zjistit, jestli líbá tak, jak slibovala bouřlivost jeho pohledu.

„Lord Melville je synem markýze z Riponu. Na podobných akcích se neobjevuje příliš často, ale je... docela vyhledávaný.“

„Tučné dědictví?“

Amelie se na něj napůl odmítavě, napůl pobaveně podívala.

„Mimo jiné. A taky je na něj podle ostatních dam docela hezký pohled.“

„Ach, na dámy se musí dát,“ odpověděl Edward bezmyšlenkovitě.

Pak si znovu uvědomil, že jsou stále na plesu, i když ne na tak strnulém a upjatém jako ve většině londýnských podniků.

Připomněl si, že od nynějška si musí dávat větší pozor na to, která slova vysloví a která je lepší nechat nevyřčená. Amélii musely napadnout podobné myšlenky, protože mlčky zavrtěla hlavou.

„Máme-li jim věřit i nadále, myslím oněm dámám, pak lorda Melvilla pronásleduje neštěstí. Nebo spíš jeho vyvolené,“ vysvětlila.

„Čuchám, čuchám skandál. Nenechávejte mě už déle v napětí, prosím vás!“

Amélii se na tváři objevil úsměv.

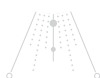
„Jeho první zasnoubení s přítelkyní z dětství skončilo, když ji vzaly neštovice. A jeho druhá snoubenka zmizela beze stopy poté, co byl její otec obviněn z vraždy a oběšen.“ Poslední část věty zašeptala a pak pokračovala vážným hlasem: „Tomu byste však neměl příliš věřit. Lidé toho namluví. A vůbec, zdá se, že lord Melville nyní už zase své srdce ztratil. Alespoň slečna Elizabeth Ailesburyová v to vkládá velké naděje.“

Edward slavnostně pozvedl sklenici.

„Na zdraví slečny Ailesburyové!“ vykřikl a vypil punč.

Amélie chtěla protestovat, ale v tu chvíli se před nimi objevila Sally. S rukama v bok se dívala z Edwarda na Amélii.

„Běhám tu po celém tomhle domě jako divá a vy dva si tu celou dobu stojíte a klevetíte?“

„Drahá Sally, pokud si dobře vzpomínám, nařídila jsi mi, abych zůstal stát na místě – a tak si tvůj hněv nezasloužím. Slečna Raineová mi padla do náruče úplně sama.“

„Ráda vás vidím, slečno Savageová,“ řekla Amélie prostě a Sally se už celá rozplývala. Rozzlobený výraz se vytratil a vystřídala ho zasněná radost.

„Potěšení je na mé straně,“ zabekala Sally jako oddaná ovečka.

Edward se jen stěží vyhnul tomu, aby obrátil oči v sloup. Mladá láska byla stejně přeslazená jako patetická.

Sally se zavěsila Amélii za rámě. Aniž by z ní spustila oči, pokračovala: „Jestli ti to nevadí, Edwarde, musíme si se slečnou Raineovou o něčem promluvit.“

Edward se chystal odpovědět, ale Sally už táhla partnerku za sebou. Amélie mu ještě zamávala a pak obě zmizely.

Edward se zadíval na prázdnou sklenici a pomyslel si, že kamarádi opilí láskou jsou opravdu k ničemu. Seběmenší jiskřička logiky okamžitě letěla oknem ven. Zbývalo jen doufat, že on sám se v podobném opojení nikdy neocitne.

Pocity byly rizikem z povolání, které si Edward nemohl dovolit. Chtělo to chladnou hlavu, aby se nezahlédl do žádostivých očí nápadníka a nenechal se zotročit v labyrintu lásky. Edward obvykle takové vztahy přerušil dřív, než jeho protějšek napadlo činit si nárok na jeho čas a především na jeho srdce. Zahloubán v myšlenkách Edward naklonil sklenku, ale uvnitř našel jen vzduch. Z ničeho nic mu do zorného pole vklouzla ruka, prsty pevně obtočené kolem pohárku s punčem. Ruku následovala silná paže, pak široká ramena a kulatá tvář s knírem, za který by jiní muži dali své manželky. Sytě černý a dokonale zastrížený připomínal hřívu anglického plnokrevníka, pečlivě upraveného na další dostih.

„Moje spása!“ Edward si povzdechl a vděčně přijal punč. „Už jsem se viděl, jak umírám žízní.“

Vousy se zaškubaly a v očích toho muže se zároveň objevil pobavený lesk.

„To nesmíme dopustit,“ odpověděl s jasným americkým přízvukem.

Mezi všemi těmi protáhlými slovy šlechticů byl Američanův jemnější způsob řeči pro Edwardovy uši příjemnou změnou.

Londýn byl směsicí jazyků a dialektů. Edward se rád procházel ulicemi Holbornu a Soho a z každého okna na něj doléhaly cizí zvuky. Byla to drzá italština pouličních umělců, hrdelní jidiš obchodníků a rozzlobená řečtina stařenek, které z ulice svolávaly vnoučata k večeři. Do toho se mísily dialekty ze všech koutů království. Byl to pestrý koncert, kterému Edward vždy s radostí naslouchal. Často při tom pochytil několik frází cizího jazyka, a když se pak naskytla příležitost, podarovával jimi své protějšky a obratně si tak získával jejich přízeň.

Američana už měl v kapse. Tady už se nemusel snažit oslňovat, naopak. Teď bylo na čase užít si pozornost, které se mu dnes dostávalo. Muselo to ale být s mírou. Koneckonců byli přece na plesu. Nastražených uší a ostřížích očí tu bylo požehnaně. Žádné gesto nezůstalo bez povšimnutí a i ten nejmenší dotek dával vzniknout velkolepým báchorkám.

„Rád vás zase vidím. Na tak velké oslavě se člověk snadno ztratí,“ řekl Američan. „Vy ale naštěstí vyčníváte.“ Neplýtl slovy. Jeho vystupování, ve kterém se zračila pro vyšší společnost tak nepatřičná přímočarost, Edwardovi učarovalo.

Všiml si toho už dříve, když je lady Montaguová vzájemně představovala. Cizinec se uvedl jako Leslie Browne a nabídl Edwardovi ruku s hodnotícím, ale ne nepřátelským pohledem. Nyní

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Sluneční král.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.